



Република Србија
УПРАВНИ СУД
9 У. 9421/14
03.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и Гордане Гајић Салзбергер, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца [] из [] улица [] изјављеној проитв туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, ради поништаја решења број 07-00-02650/2012-03 од 02.06.2014. године, у правној ствари доставе информација од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној дана 03.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, адвоката из Београда, због недобијања тражених информација по његовом захтеву за приступ информацијама од јавног значаја, поднетом дана 04.10.2012. године Републичкој агенцији за електронске комуникације у Београду.

Тужбом поднетом Управном суду дана 12.07.2014. године, тужилац оспорава законистост решења туженог органа са свих законом прописаних разлога. Истиче да су нетачни наводи РАТЕЛ-а о томе да не располаже траженим информацијама, са разлога што води базу података о коришћењу радио фреквенцијског спектра која садржи податке о додељеним фреквенцијама и фреквенцијским опсезима, при чему је тражене податке управо и сам пронашао на сајту РАТЕЛ-а. Како из наведеног произлази да је орган власти дао неистиниту информацију у погледу поседовања тражених података, то сматра релевантним са становишта његове прекршајне одговорности. Тиме што је пропустио да утврди да ли су основани наводи РАТЕЛ-а о томе да није у поседу тражених информација, тужени је непотпуно утврдио чињенично стање, повредивши одредбу члана 24. став 1. тачка 4. Закона о управним споровима, која је била од утицаја на правилно решење управне ствари. Тужени орган је при том на неправилно и непотпуно утврђено чињенично стање применио одредбе Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја и Закона о општем управном поступку и ускратио му право на приступ информацијама, повредивши на тај начин одредбу

члана 51. Устава Републике Србије и члана 10. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Напомиње да је за одговор РАТЕЛ-а на његову жалбу сазнао тек пријемом оспореног решења, чиме му је онемогућено учешће у поступку. Како сматра да примљено обавештење РАТЕЛ-а од 10.10.2012. године, нема карактер управног акта који би могао да побија жалбом у управном поступку, то је у складу са чланом 208. став 2. Закона о општем управном поступку и у складу са чланом 22. став 1. тачка 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, поднео жалбу због ћутања управе, која је супротно закону одбијена, као неоснована. Имајући у виду наведено, предлаже да суд усвоји тужбу, поништи оспорено решење и врати предмет туженом органу поновно одлучивање.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при свим разлозима датим у оспорном решењу и посебно истакао да је орган власти поступио у складу са одредбом члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, односно да је тужиоцу, као тражиоцу информације, доставио обавештење да не поседује ни један тражени документ. Осим тога, истиче да се не може прихватити навод тужбе којим се указује да се на сајту РАТЕЛ-а налазе подаци о броју одузетих дозвола, обзиром да тужилац поднетим захтевом није тражио податке из евиденције РАТЕЛ-а, већ копију решења о додели дозвола одређеном привредном друштву. Истиче да су и други наводи садржани у тужби неосновани, па предлаже да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законистост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је у поступку спроведеном без повреда правила поступка, одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену због недобијања тражених информација по захтеву за приступ информацијама од јавног значаја поднетом дана 04.10.2012. године Републичкој агенцији за електронске комуникације и дао разлоге које у свему као првилне прихвата и овај суд. Ово стога, што је одредбом члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС", бр. 120/04...36/10), прописано да је орган власти дужан да без одлагања, а најкасније у року од 15 дана од дана пријема захтева, између осталог, тражиоца обавести о поседовању информација, стави му на увид документ који садржи тражену информацију, односно изда му или упуту копију тог документа. Имајући у виду наведену законску одредбу, то је по оцени Управног суда правилно одбијена као неоснована жалба тужиоца изјављена због ћутања управе, будући да је Републичка агенција за електронске комуникације, поступајући по захтеву тужиоца од 04.10.2012. године, којим је тражено достављање копије решења о додели дозвола привредном друштву "Амис телеком" д.о.о. Београд, у законом прописаном року, својим актом број 1-КАБ-3491-608/12-1 од 10.10.2012. године, обавестила овде тужиоца да не поседује ни један документ тражен поднетим захтевом, поступајући на наведени начин у складу са цитираном одредбом члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, са ког разлога је тужени правилно одбио, као неосновану, жалбу тужиоца незадовољног због недобијања тражених информација.

Суд је ценио наводе изнете у тужби, па налази да исти не доводе у сумњу утврђено чињенично стање, нити да су од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово и са разлога, што је орган власти у одговору на жалбу од 08.11.2012. године обавестио тужени орган да је поступајући по захтеву у законом предвиђеном року жалиоцу

доставио обавештење о томе да не поседује документ који би садржао тражене информације и да никаква решења о додели дозвола није доносио нити да њима располаже, са ког разлога није могао ни да их достави тражиоцу, као и да је у бази података коју је 2005. године преузео од тада надлежног Министарства за капиталне инвестиције, стајало да су истог дана ове дозволе издате и поништене, те да никада нису стављене у правни промет, са ког разлога је жалилац упућен да се захтевом обрати правном следбенику поменутог министарства. Стога је, имајући у виду цитирану одредбу члана 16. став 1. Закона о слободном приступку информацијама од јавног значаја, и по оцени Управног суда, тужени орган правилно поступио када је одбио као неосновану жалбу изјављену тужиоца изјављену због ћутања управе јер није ни постојала обавеза органа да у ситуацији када не поседује тражену информацију изда посебно решење поводом поднетог захтева.

Суд је ценио наводе тужбе којима тужилац изражава незадовољство донетим актом туженог органа, али је, имајући у виду правну природу спора због ћутања управе и изнето чињенично и правно стање, нашао да они нису од утицаја на другачију одлуку суда у овом управном спору, са којих разлога их није посебно образлагао.

Са изнетих разлога, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 03.03.2016. године, 9 У. 9421/14

Записничар
Елена Петровић,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић



ЉЛ